

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Τεύχος 19 Οκτώβρης '02 Άνευ Αντιτίμου

Στις μέρες
του γενικευμένου εκβιασμού.

Στις μέρες
του γενικευμένου νοσήριου.

Στις μέρες
του γενικευμένου ψέματος.

Στις μέρες
της γενίκευσης,
να συγκεκριμενοποιήσουμε...

Τις εκέψεις και τις ηράξεις,
τα μέσα και τους εκκονούς,
τους εκδροούς και τους φίλους,
τις επιθυμίες...

Ζαύμε σε χαρούμενους καιρούς. Το ξέρετε και το ξέρουμε. Γράφτηκε κάποτε: Εκτός από τον καπιταλισμό υπάρχει και η μοναξιά. Γράφτηκε πολλά χρόνια αργότερα: Εκτός από την μοναξιά υπάρχει και ο καπιταλισμός. Σε αυτό το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας δεν απυθούμε καμιά πραγματικότητα που υπάρχει γύρω μας. Ούτε την πραγματικότητα του καπιταλισμού ούτε την πραγματικότητα της μοναξιάς. Ταυτόχρονα όμως, τολμάμε να επιμένουμε, ψιθυριστά προς το παρόν: **ο φόβος της μοναξιάς δεν θα μας αναγκάσει να υποστείλλουμε την σημαία της επανάστασης.** Ψιθυριστά προς το παρόν αλλά ευδιάκριτα. Για τους λίγους που κρατάνε ακόμα ανοικτά τα αυτιά τους. Το Τραϊνίνο είναι μία έκδοση που διανέμεται χωρίς κάποιο αντίτιμο κάθε περίπου δύο μήνες. Η συλλογικότητα πέραν του να συντάσσει το έντυπο, και στο βαθμό που το επιτρέπει η συνοχή της, αναπτύσσει και δράσεις. Τα κείμενα όπου δεν αναφέρεται το αντίθετο φέρουν την ευθύνη της συλλογικότητας. Η χρήση των κειμένων είναι απολύτως ελεύθερη. Κριτικές, κείμενα, προτάσεις, ηθική και υλική συμπαράσταση κρίνονται (όχι από εμάς αλλά από την εποχή μας) απαραίτητα. Διεύθυνση: Τ.Θ. 1013 Τ.Κ. 71001 Ηράκλειο Κρήτης

n υ d ί ψ n τ ο υ β α σ ι λ ι ά

Μια ορισμένη μεταλλαγή της ανθρώπινης αισθητηριακής αντίληψης είναι συνυφασμένη με τον καπιταλιστικό πολιτισμό. Προσδιορίζοντας αυτή την μεταλλαγή, την κατανοούμε ως μια κατάσταση, που αποτελεί συνισταμένη δύο αντιθέτων διαδικασιών: από την μια πριμοδότηση των ανθρώπινων αισθήσεων όπως π.χ. η όραση ή η ακοή, σ' ένα πρώτο επίπεδο αισθητηριακής (δηλ. εγκεφαλικής) ανάλυσης και από την άλλη υποτίμηση τους σε ένα δεύτερο (ανώτερο επίπεδο) αισθητηριακής ανάλυσης. Τι ακριβώς εννοούμε; Ότι στην πραγματικότητα ακόμα και αν η εξέλιξη του καπιταλισμού έπρεπε να πριμοδοτήσει π.χ. την όραση ως αίσθηση, αυτό συμβάδισε με μια ταυτόχρονη απαξίωση της παρατήρησης· το ίδιο ακριβώς έμελλε να συμβεί και με την ακοή που συμβαδίζει με μια απαξίωση της ακρόασης. Το γιατί υπάρχει μια πριμοδότηση στο πρώτο επίπεδο αντίληψης είναι ηλίου φαινότορο: είναι το εγκεφαλικό αντίστοιχο της κατανάλωσης. Δηλαδή: η ανάγκη επιτάχυνσης του αντιλαμβάνειν. Και έτσι γίνεται κατανοητό ότι η διαδικασία που περιγράψαμε είναι πρώτα και κύρια κοινωνική, όχι νευροφυσιολογική. Πράγμα που είναι λογικό (για την λογική του καπιταλισμού): ο καπιταλισμός στηρίζεται στην αέναη αύξηση της κατανάλωσης εικόνων, ήχων, οσμών, γεύσεων, αφών. «Ο χρόνος είναι χρήμα» και έχοντας αυτή την ιδιότητα, η επεξεργασία των αισθητηριακών σημάτων (και όχι η αντανάκλαστική αντίδραση σ' αυτά), είναι σαν διαδικασία χρονοβόρα, δηλ. αντιπαραγωγική. Επίσης μπορεί να αποδειχθεί και επιζήμια αφού μια δεύτερη σκέψη, ή μια διερώτηση για το σωστό ή το λάθος της επιλογής, μπορεί να μπλοκάρει κατά κάποιο τρόπο τα πράγματα.

Μια πρώτη συνέπεια αυτής της εξέλιξης, είναι η **απώλεια κάποιαν παρελθοντικών ανθρώπινων ικανοτήτων.** Όταν για παράδειγμα, με την εισαγωγή των εργαστηριακών παραμέτρων ελέγχου των λειτουργιών του οργανισμού, ο ρόλος της κλινικής εξέτασης του ασθενούς πέρασε σε δεύτερη μοίρα στην διαγνωστική διαδικασία, οι νέοι γιατροί απώλεσαν μια σημαντική ικανότητα απτικής διάκρισης της ανθρώπινης νοσολογίας, που κατείχαν οι παλιότεροι συνάδελφοι τους. Το άλλοθι που χρησιμοποίησαν (και χρησιμοποιούν ακόμα σήμερα) είναι, ότι η ικανότητα αυτή είναι πια άχρηστη. Σε τελική ανάλυση αξία εντός του καπιταλισμού έχει ότι μπορεί να μετρηθεί. Μέτρο για την απτική διάκριση μιας ηπατίτιδας Β πέραν από την υποκειμενική κρίση του γιατρού δεν υπάρχει. Αντίθετα η μέτρηση της ανόδου των τρανσαμινασών (ένζυμα που αυξάνεται η τιμή τους στο αίμα σε περίπτωση ηπατικής νόσου), είναι αντικειμενική, υπαρκτή. Το που έχει οδηγήσει αυτή η κατάσταση μπορούμε σήμερα να το αντιληφθούμε.

Μία δεύτερη και σημαντική συνέπεια αυτής της πραγματικότητας είναι ο **ακρωτηριασμός της απόλαυσης.** Ένα φαινότο (πέρα από την κοινωνική σημασία του γεύματος) δεν είναι μόνο διέγερση των γευστικών υποδοχών: είναι ανώτερη ανάλυση των επιμέρους γεύσεων, είναι μια πλημμύρα οσμών, είναι άγγιγμα, ταξίδι αναμνήσεων και ένα σωρό άλλα πράγματα. που δεν ταιριάζουν με το σάντουιτς στο πόδι από ένα everest...

Αυτό το γεγονός μάλλον το είχε κατανοήσει καλά ο συγγραφέας του βιβλίου «Σελίδες από το ημερολόγιο ενός άπατρι φαντάρου» όταν έγραφε το παρακάτω απόσπασμα «Όποιος έχει πάει στρατό μπορεί να κατανοήσει ότι το διάστημα που σπαταλάει κάποιος στην σκοπιά, είναι ο πιο σοβαρά υποψήφιος χρόνος για τα σκουπίδια της ιστορίας. Είναι ο χρόνος που αυτοσυνθλίβεται καθώς προσπαθεί να διασχίσει το επέκεινα ανάμεσα στις συμπληγάδες της μη-ουσίας. Θέλοντας κάποτε να δώσω κάποιο νόημα σ' αυτό το χρόνο, 2 με 4 μετά τα μεσάνυχτα, έβαλα στα αυτιά μου τα ακουστικά που έπαιζαν την αγαπημένη μου 1^η συμφωνία του Μάλερ. Το πόσο μάταιη ήταν αυτή μου η φιλοδοξία, το κατάλαβα πολύ σύντομα αφού αδυνατούσα να νιώσω την παραμικρή απόλαυση από το αγαπημένο μου μουσικό κομμάτι, μια και η μισή μου σκέψη ήταν στην μουσική και η άλλη μισή στον εφοδεύοντα που αν με «έπιανε» θα με έστειλε στρατοδικείο...» Τι μπορεί να συνειδητοποίησε ο συγγραφέας από αυτή την εμπειρία του; Ότι η μουσική δεν είναι μόνο ήχοι και ακοή, δεν είναι καν μόνο ακρόαση, αλλά είναι ένα ταξίδι, μια πράξη δημιουργίας ενός άλλου κόσμου με νότες, με εικόνες, με τις μοναδικά δικές του αισθητηριακές εμπειρίες.

Μπορείτε εύκολα να φανταστείτε πόσα ταξίδια σε αυτούς τους άλλους κόσμους έχει χάσει για πάντα ο καθένας από εμάς. Και από την άλλη μας είναι αδύνατο να φανταστούμε την επαναοικειοποίηση όλων αυτών των χαμένων κόσμων, όντας υποκειμενικά του σημερινού πολιτισμού, παρά μόνο με μερικό ή με διαστρεβλωμένο τρόπο. Πριν τελειώσουμε να πούμε κάτι ακόμα. Υποστηρίζουμε ότι αυτή η διαδικασία που περιγράψαμε δεν υπήρξε καθ' αυτή στόχος του καπιταλισμού, όπως επίσης στόχος του δεν υπήρξε η ολοσχερής περιβαλλοντική καταστροφή που βιώνει ο πλανήτης σήμερα, ούτε η διάλυση των όποιων κοινωνικών σχέσεων, ή η κυριαρχία της απάθειας και της αδιαφορίας σαν κυρίαρχες αξίες. Στόχος του καπιταλισμού, πρωταρχικός και μοναδικός, υπήρξε πάντα, όπως και σήμερα, η μέγιστη επιδίωξη του κέρδους. Αν τώρα για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος, πρέπει οι άνθρωποι να μένουν καθηλωμένοι μπροστά στην τηλεόραση όλο το βράδυ (με αποτέλεσμα και την καταστροφή των κοινωνικών σχέσεων), προκειμένου να βομβαρδιστούν με την επαρκή ποσότητα διαφημίσεων, που θα τους σπρώξουν στην κατανάλωση ολόενα και περισσότερων άχρηστων πραγμάτων, αυτό είναι μια συνέπεια αναπόφευκτη του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, δεν συνιστά όμως κύρια καπιταλιστική λειτουργία.

Φυσικά αυτή η τελευταία επισήμανση δεν αλλάζει καθόλου την ουσία των πραγμάτων.

Όσο ωραία ακούγεται σαν λέξη η «τοπική αυτοδιοίκηση» άλλη τόση βρωμιά και αθλιότητα βρίσκεται πίσω από αυτή. Εδώ θα αναφερθούμε κυρίως σε κάποια πράγματα που αφορούν την σημερινή πραγματικότητα της ΤΑ κυρίως όσον αφορά την ύπαιθρο.

Η βασική επιδίωξη του ν. Καποδίστρια ήταν η μεταφορά του κόστους λειτουργίας υπηρεσιών από το κρατικό στο τοπικό επίπεδο. Πράγμα το οποίο, φυσικά και δεν σημαίνει ότι αυτά που δίνανε με φόρους στο κράτος, τώρα θα δίνουμε τα ίδια στους δήμους. Τα δημοτικά τέλη σε ένα σωρό δήμους έχουν φτάσει σε γελοία επίπεδα: πληρώνουν φόρο για την αποχέτευση σε χωριά που δεν έχουν αποχετευτικό δίκτυο με την λαμπρή δικαιολογία ότι θα φτιαχτεί. Χωριά που το κάθε χωριό αν δεν έχει μερικούς δημοτικούς μπάτσους, κάνει σε κύρος, τους οποίους μπάτσους, βέβαια, πληρώνουμε από τα ωραία δημοτικά τέλη που μας έρχονται καμουφλαρισμένα μέσα στο λογαριασμό της ΔΕΗ. Έτσι λοιπόν, εκεί που μας τα έπαιρνε το κράτος τώρα μας τα παίρνουν και οι δήμοι. Απλά τα πράγματα, που κάτι ξέρει και η Καιτούλα...

Από την άλλη βασικός σκοπός κάθε δημοτικού άρχοντα είναι να κάνει έργα. Συνταγή δοκιμασμένη από την εποχή του Παπαδόπουλου. Τα έργα βέβαια μπορεί πολλές φορές να είναι άχρηστα (ακόμα και όταν γίνονται), αλλά το κυριότερο είναι ότι τα έργα έχουν μίζες, γκαφρά. Όποιος έχει μια εμπειρία από ένα δήμο, κυρίως στην περιφέρεια, θα διαπιστώσει τρελλά πράγματα, και ότι πιο απίθανο μπορεί να φανταστεί κανείς. Π.χ. πλακόστρωση πλατείας χωριού 200 τ.μ. που έγινε μέσα σε μια εβδομάδα να κοστολογείται κοντά στα 5-6 εκατομμύρια, συν την χρηματοδότηση ενός «πολιτιστικού συλλόγου». Το άλλο ωραίο είναι οι υπηρεσίες υγείας. Τα αγροτικά ιατρεία εάν δουλεύουν πάνω από δύο φορές το μήνα και αν οι γιατροί μπορούν να κάνουν κάτι παραπάνω από το να γράφουν φάρμακα είναι θαύμα. (Μπαίνει δηλ. στα ωραία φυλλάδια που βγάζουν οι υποψήφιοι). Για να μην μιλήσουμε για τις υπηρεσίες πρόνοιας, πολιτελείες... Αφήνουμε στην άκρη βέβαια, την κριτική στο περιεχόμενο αυτών των υπηρεσιών...

Βέβαια ούτε λόγος για πολιτική, στις δημοτικές εκλογές. Αυτή έχει απαξιωθεί εκεί ίσως περισσότερο από οπουδήποτε αλλού. Βέβαια, υποτίθεται ότι στην ύπαιθρο δεν υπάρχουν «έντονος ταξικές αντιθέσεις»... Θα διαφωνήσουμε καθέτως (και οριζοντίως): μπορεί η κοινωνική γεωγραφία και οι σχέσεις που αναπτύσσονται εκεί να θολώνουν τα στοιχεία της αντιπαράθεσης («Ο συγχωριανός μας δεν μπορεί να μας εκμεταλλευτείται, σωστά;»), ωστόσο ταξικές αντιθέσεις υπάρχουν και είναι εξίσου έντονες με αυτές της πόλης, όπου υπάρχουν εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενοι υπάρχουν και ταξικές αντιθέσεις, και οι οποίες βέβαια δεν μπορεί να είναι έντονες ή μη... Επιπλέον υπάρχει και ο μετανάστης. Και είναι αυτός, που ίσως να «σπκώνει» την περισσότερη ένταση. Ένταση διπλής όψης: εξίσου σαν εργάτης που τον εκμεταλλεύονται άγρια, και εξίσου σαν συλλογικό υποκείμενο που κάνει απεργίες και βάζει ελάχι στο μεροκάματο για την εργασία του, έχοντας συνείδηση ότι χωρίς αυτούς δεν μαζεύεται ούτε μια πατάτα.

Επιπλέον, όλοι έχουν βαλθεί να γίνουν Αβραμόπουλοι, αν δεν δεις τουλάχιστον ένα άγαλμα ή ένα μνημείο (από το βυζάντιο, από την τουρκοκρατία, από την επανάσταση του 21, από την κατοχή) και αν δεν κάνει ο δήμαρχος δυο τρεις καλές παράτες το χρόνο (να φωνάζει δηλαδή έναν βιολιντζή από το διπλανό χωριό -που παλιά ο βιολιντζής ερχόταν από μόνος του

WE'RE ONLY
IN IT FOR
THE MONEY

ενώ τώρα τον φωνάζει ο δήμαρχος) και αν δεν φτιάξει και κάνα κήπο (όχι σιντριβάνια δεν έχουμε δει ακόμα, αλλά είναι ακόμα στενά τα οικονομικά του δήμου), τότε δεν έχει κάνει τίποτα...

Η ΤΑ είναι ένα τοπικό κράτος, μια τοπική εξουσία, μια μικρογραφία της κεντρικής εξουσίας. Η ΤΑ είναι ακόμα εκείνος ο μηχανισμός που κάνει προσιτά τα οφέλη «της πολιτικής» (τα ρουσφέτια ντε!) σε ακόμα περισσότερους. Και αυτά ακριβώς τα ρουσφέτια, δεν είναι τί-

ποτα άλλο τις περισσότερες φορές παρά μια διαμεσολάβηση. Δηλ. αν π.χ. κάποιος θέλουν φτιάξουν ένα δρόμο να πηγαίνουν στα χωράφια τους, δεν έχουν φυσικά καμία αρμοδιότητα να το κάνουν αυτοί οι ίδιοι. Άσε που μπορεί να 'ναι και παράνομοι. Εδώ έρχεται η ΤΑ. Αφού τους έχει πάρει τα χρήματα μέσω τελών, τους φτιάχνει το δρόμο. Και δεν είναι μόνο αυτό. Για να φτιαχτεί ο δρόμος θα πρέπει η διαμεσολάβηση να προχωρήσει ακόμα περισσότερο: ρουσφέτι. Κάνε δρόμο, ψηφίσω εσένα... Μια μικρογραφία της ακόμα μεγαλύτερης διαμεσολάβησης που ονομάζεται κράτος.

Από την άλλη υπάρχει και μια τέτοια ταύτιση με τον τόπο, που αγγίζει (αν δεν τα ξεπερνάει) τα όρια του φασισμού. Το έξω από το χωριό μας είναι ο τόπος γέννησης του έξω από την χώρα μας. Ακόμα το πανοπνικόν βρίσκει την πραγμάτωση του στις μικρές κοινότητες της υπαίθρου, και δεν είναι πια απλό κουτσομπολιό. Είναι κοινωνική βία έντασης. Σας έχει πιχει να είστε κάτι που να ξεφεύγει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο από τα πρότυπα της κοινότητας; Τότε θα ξέρετε τι ίσως εννοούμε. Αν όχι είστε τυχεροί και να ευχαριστήτε το θεό που γεννηθήκατε σε μεγαλούπολη. Στα χωριά δεν υπάρχει τίποτα που να μην μαθαίνεται... Τίποτα.

Ό,τι θετικό έχει απομείνει από τις κοινότητες είτε έχει καταντήσει κενό γράμμα και τύπος άρα τίποτα, είτε το συντηρούν ακόμα μερικοί γέροιοι και γριούλες. Η πρωταρχική αλληλεγγύη της αγροτικής κοινότητας, που η διαβίωση όλων εξαρτιόταν και από την διαβίωση του καθενός ξεχωριστά (αν ο καιρός ήταν άσχημος και δεν πήγαινε καλά η σοδεία, δεν πήγαινε για όλους, ή αν τα ζώα κολούσαν μια ασθένεια είχαν μικρό ή μεγάλο πρόβλημα όλοι), έχει καθεί γιατί απλούστατα δεν υπάρχει πια κανένας λόγος ύπαρξης για αυτήν. Στα περισσότερα χωριά οι κάτοικοι ή είναι από μικροαφεντικά και πάνω ή απλά έχουν χτίσει ένα ωραίο σπιτάκι και δουλεύουν στην κοντινή πόλη. Κατά μία έννοια, τα χωριά έχουν μετατραπεί σε προάστια των αστικών κέντρων.

Και τώρα έχουμε εκλογές... Ωραίο πράγμα οι εκλογές εεε; Θέλετε να μάθετε με τι χρήματα ένας τοπικός άρχοντας έκανε την προεκλογική του εκστρατεία σε ένα κωλοχώρι της Κρήτης; Έχει δύο μήνες τώρα 150 εργάτες να δουλεύουν στο συσκευαστήριο αγροτικών προϊόντων που έχει στην ιδιοκτησία του 12-14 ώρες την μέρα με μεροκάματο 6.500 και αν... Ο κύριος αυτός έχει όραμα και δημιουργικότητα, έτσι λένε οι αφίσες του δηλαδή. Να τον πιστέψουμε; Εμείς τον πιστεύουμε απόλυτα, και όλους αυτούς τους δημιουργικούς και οραματιστές δημοτικούς άρχοντες πιστεύουμε... Και φυσικά θα τους ψηφίσουμε, θα τους ψηφίσουμε με μεγάλη χαρά. Θα τους ψηφίσουμε, να μπουκώσουν με δημοκρατικούς ψήφους και να σκάσουν σε ένα θέαμα με ήχο και φως, όπου οι αιματοβαμμένες ψήφοι θα γυαλίζουν κάτω από τον λαμπερό νυχτερινό ουρανό της υπαίθρου.

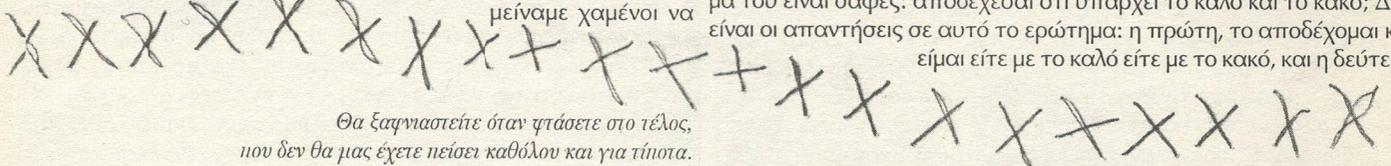
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΠΟΥΔΩΝ

I. Παραγωγή και Επεξεργασία Ιδεολογίας (Υποχρεωτικό μάθημα Β' Εξαμήνου)

Οι καιροί είναι δύσκολοι... και δεν θα μας χαριστούν...

Ο ψυχρός πόλεμος δεν έχει τελειώσει ακόμα, και μάλλον αργεί να τελειώσει. Η λογική που εγκαθιδρύθηκε πάνω στον πλανήτη αυτή την περίοδο, παραμένει. Καθαρή, διαυγής, δροσερή σαν τα λασπόνερα... Οι νικητές του ψυχρού πολέμου δεν ήταν τόσο οι επα, ή ο «ελεύθερος κόσμος» και η ηττημένοι οι κομμουνιστές και ο «υπαρκτός σοσιαλισμός» τους. Αυτός ο οποίος νίκησε στον ψυχρό πόλεμο ήταν η διαίρεση του κόσμου σε καλό και κακό. Νίκησε ο μανιχαϊσμός, δηλ. η ιδεολογία. Το γνωστό εκείνο σύμπαν της αιώνιας πάλης του καλού και του κακού.

Στο σύμπαν του καλού και του κακού η ιδέα της επανάστασης και της αλλαγής αυτού του καρφωμένου κόσμου εξοστρακίζεται... Την στιγμή που εκβιαστικά τίθεται το ψυχροπολεμικό ερώτημα ή με τον «κομμουνισμό» ή με τον καπιταλισμό, τα κοινωνικά υποκείμενα εγκλωβίζονται. Εγκλωβίζονται πρώτα από όλα σε ένα τρόπο σκέψης. Εγκλωβίζονται σε μια πραγματικότητα όπου ο «κομμουνισμός» μάλλον δεν είναι καθόλου κομμουνισμός και όπου ο καπιταλισμός παραείναι καπιταλισμός. Εγκλωβίζονται στο «πραγματικό», στο ερικτό... Ικανοποιούνται με ψίχουλα... Την στιγμή που το ανέφικτο είναι ίσως η μόνη ανεκτή πατριδα... Αποκλείστηκε το απελευθερωτικό πρόταγμα και μείναμε να γράφουμε ποιηματάκια για το Στάλιν... Γιατί αυτό ήταν το καλύτερο που μπορούσε να δώσει το απελευθερωτικό δράμα των ανθρώπων, οι επιθυμίες τους, οι πόνοι τους και οι χαρές τους, τα κλεφτά χαμόγελα και τα καυτά τους δάκρυα. Μείναμε στην ολιγάρκεια, μείναμε χαμένοι να

Θα ξαφνιαστείτε όταν φτάσετε στο τέλος, που δεν θα μας έχετε πείσει καθόλου και για τίποτα.

διαλέξουμε χασάπη...

Αυτό είναι η ήττα μας, αυτό είναι το βάρος που θα πρέπει να ξετινάξουμε από τις πλάτες μας για να ξανασηκωθούμε. Να επανεφεύρουμε.

Ο ψυχρός πόλεμος δεν τελείωσε. Τα παιχνιδάκια του μανιχαϊσμού επαναλαμβάνονται με χίλιους διαφορετικούς τρόπους. Αυτός ο κόσμος γνωρίζει ότι δεν είναι ανεκτός, γνωρίζει πολύ καλά ότι οι άνθρωποι τον πολεμούν με 12.643 τρόπους, και έχοντας αυτή την γνώση επιδιώκει να είναι τουλάχιστον αναγκαίος. Επιδιώκει να γίνει τουλάχιστον αναγκαίος και να πείσει, να εκβιάσει τους ανθρώπους να αποδεχτούν, να παραδεχτούν αυτή την αναγκαιότητα. Κατά την διάρκεια του ψυχρού πολέμου, στη δύση το ζήτημα τίθεται στην εξής βάση: «απειλείστε από τον κομμουνισμό» και «μεις θα σας προστατέψουμε». Εύκολα πείθεται κανείς όταν «κομμουνισμός» είναι η εσοδ. Και όταν την δεκαετία του '70 εμφανίζεται το αντάρτικο πόλης, με πρώτο και καλύτερο παράδειγμα την Ιταλία, το ερώτημα τέθηκε ακόμα σαφέστερα: «εμείς το κράτος έχουμε τουλάχιστον έναν κοινό εχθρό με 'σας τους πολίτες, την τρομοκρατία. Με άλλα λόγια έχουμε τουλάχιστον έναν λόγο ύπαρξης». Τα εκάστοτε Κράτη με αυτό τον τρόπο έπαιρναν την συναίνεση των πολιτών τους. Ειδικότερα, όσον αφορά την Ιταλία, (όπου δυστυχώς δεν μπορούμε να περιγράψουμε την κοινωνική κατάσταση εκεί το '70, παρά μόνο λέγοντας ότι από το '69 και μετά η χώρα βρίσκονταν στα πρόθυρα του εμφυλίου πολέμου), αυτό το ερώτημα ήταν αυτό που χτύπησε το εκεί κίνημα, με αυτό τον τρόπο εξασφαλίστηκε η συναίνεση των Ιταλών πολιτών, που παραδέχτηκαν ότι όντως τελικά έχει έναν τουλάχιστο λόγο ύπαρξης το Ιταλικό Κράτος.

Η φύση του μανιχαϊσμού, είναι να τοποθετεί τον ερωτώμενο σε ένα σκοτεινό σύμπαν ψευδούς συνειδησης, που σημασία δεν έχει ποια θα είναι η απάντηση αλλά η ίδια η διαδικασία της απάντησης. Ανάμεσα στο καλό και το κακό ότι και να επιλέξει κανείς ευνοεί την ύπαρξη και του αντιθέτου. Στο ερώτημα καλό ή κακό, είτε απαντώντας καλό είτε απαντώντας κακό, αποδέχεσαι μόνο ένα πράγμα τελικά, ότι υπάρχει καλό και κακό και τίποτα έξω από αυτά τα δύο... Στην τελική άλλωστε ο μανιχαϊσμός δεν είναι καν μανιχαϊσμός, και το ερώτημα του είναι σαφές: αποδέχεσαι ότι υπάρχει το καλό και το κακό; Δύο είναι οι απαντήσεις σε αυτό το ερώτημα: η πρώτη, το αποδέχομαι και είμαι είτε με το καλό είτε με το κακό, και η δεύτερη

Η κριτική του αντάρτικου πόλης από όσους μιλούν στο όνομα μιας επανάστασης προσδιορισμένης ως συλλογικής (αυτόνομης και αντι-ιεραρχικής) δράσης των ανθρώπων, που έχουν στο κεφάλι τους ξεκαθαρισμένα πράγματα και δρουν ριπή προς την κατεύθυνση της αλλαγής των θεσμών αυτής της κοινωνίας, είναι δεδομένη και εστιάζεται σε τρία σημεία.

Υπάρχει ένα κινηματογραφικό καρέ στο σίριαλ «καταπολέμηση της τρομοκρατίας», που είναι αποκαλυπτικό για τη φυσιογνωμία και την ουσία της πιο εξητρεμιστικής έκφρασης του ελληνικού αντάρτικου πόλης: ο παπάς-Ξηρός κρατάει το χέρι της πρεσβυτέρας του, πίσω και δεξιά τα δυο παιδιά του και δίπλα η νύφη τους και γυναίκα του συλληφθέντα βομβιστή. Αν προσθέσετε στο φόντο, το τελικό απόκομμα από κάποια από τις πρώτες προκηρύξεις της οργάνωσης 17N, ώστε να φαίνονται καθαρά οι κλισέ φράσεις-στόχοι της (Για την εθνική ανεξαρτησία. Για την λαϊκή κυριαρχία. Για τον σοσιαλισμό), έχετε μπροστά στα μάτια σας την πεμψοσύνη του ελληνικού αντάρτικου πόλης, εκφρασμένη με τις κυρίαρχες αξίες του ελληνικού μικροαστισμού. Δηλαδή τις μόνες αξίες που του ταιριάζουν: πατρίς-θρησκεία-οικογένεια. Αυτή λοιπόν είναι η Ε.Ο.17N; Τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα.

ο εξολοθρευτής άγγελος

«Στις αστικές επαναστάσεις οι αιματοχυσίες, η τρομοκρατία, η πολιτική δολοφονία ήταν όπλα απαραίτητα στα χέρια της ανερχόμενης τάξης. Η προλεταριακή επανάσταση δεν έχει ανάγκη την τρομοκρατία για να πετύχει τους σκοπούς της. Μισεί και απεχθάνεται τον φόνο. Δεν έχει ανάγκη από αυτό το μέσο μάχης, γιατί αυτή δεν αγωνίζεται εναντίον ατόμων, αλλά εναντίον του συστήματος, γιατί αυτή δεν κατεβαίνει με αφελείς απαιτήσεις των οποίων την διάγνωση εκδικείται στο αίμα. Δεν είναι η προλεταριακή επανάσταση η απελπισμένη προσπάθεια μιας μειοψηφίας που ζητάει να καλωσομίσει με την βία έναν κόσμο σύμφωνα με το ιδεώδες της.» (Ρ. Λούξεμπουργκ, Το Πρόγραμμα του Σπάρτακου, 1918).

στο κράτος της μπανανίας

α. Το κοινωνικό σύστημα που μας περιβάλλει δεν είναι οι άνθρωποι που καταλαμβάνουν κάποιες θέσεις, αλλά ένα σύνολο κοινωνικών σχέσεων, οι οποίες δεν μπορούν να αλλάξουν σκοτώνοντας τους ανθρώπους που κατέχουν αυτές τις θέσεις, ή ανατινάζοντας σύμβολα που αναφέρονται σε αυτές.

β. Η επανάσταση, ή θα είναι έργο των ίδιων των ανθρώπων που έχουν λόγο να επαναστατήσουν, ή δε θα υπάρξει ποτέ. Κανένας δεν πρόκειται να φέρει την επανάσταση διεκδικώντας για τον εαυτό του λογικές πρωτοπορίας, δηλ. μένοντας δέσμιος της αντίληψης ότι αυτός πρέπει να δράσει για λογαριασμό «της εργατικής τάξης», «του λαού», «της κοινωνίας» κ.λ.π.

γ. Ο τύπος της οργάνωσης που αποκτά αναγκαστικά το αντάρτικο πόλης (συνωμοτικό-τυχαίο, συγκεντρωτικό κ.α.), αναπαράγει όλες τις σχέσεις αυτής της κοινωνίας που διατείνεται ότι επιθυμεί να ανατρέψει, δηλ. ιεραρχία, διαχωρισμός ρόλων, κ.α. Τέτοιες οργανώσεις, λόγω της μορφής και του τύπου της δράσης τους, έχει αποδειχτεί ότι -εκτός των άλλων- μπορούν να γίνουν εύκολα εργαλεία των μιστικών υπηρεσιών, προκειμένου να εξυπηρετήσουν κρατικές πολιτικές, ή

δεν το αποδέχομαι και άντε σε κανένα μοναστήρι με αυτές σας τις μαλακίες. Δυστυχώς και ευτυχώς υπάρχει μόνο ο άνθρωπος.

II. Εφαρμοσμένη Ιδεολογία (Υποχρεωτικό μάθημα Δ' Εξαμήνου)

Ας έρθουμε όμως στο σήμερα. Το χτύπημα στους διδymους πύργους, έθεσε μια παραλλαγή του παραπάνω ερωτήματος: υπάρχει τουλάχιστον ένας πολύ καλός λόγος που οι ΕΠΑ είναι αναγκαίες πάνω στον πλανήτη, η απειλή των φανατικών τρομοκρατών πολεμιστών του ισλαμ που θέλουν να μας κάνουν όλους μουσουλμάνους. Και για όσους διαφωνούν και δεν καταλαβαίνουν θα το θέσουμε πιο απλά: **ή με μας ή με τους τρομοκράτες!**

Αναφερθήκαμε παραπάνω σε δύο τουλάχιστον χρησιμότητες που έχει αυτός ο μανιχαϊσμός για την κοινωνική πραγματικότητα. Ο πρώτος είναι η απόκτηση της κοινωνικής συναίνεσης μέσω της αναγνώρισης ενός τουλάχιστον κοινού εχθρού και του Κράτους και των εκμεταλλευομένων. Ο δεύτερος είναι ο αποκλεισμός της οποιασδήποτε άλλης λύσης, της οποιασδήποτε άλλης προοπτικής. Και ο τρίτος να αποκλειστεί εξαρχής ότι οι τρομοκράτες είναι αυτοί που θέτουν τους μανιχαϊσμούς. Όταν το Κράτος των επτα λέει ή με 'μας ή με τους τρομοκράτες, λέει επίσης ότι οι τρομοκράτες είναι άλλοι και όχι οι επτα, ή οποιοδήποτε Κράτος που επαναλαμβάνει αυτό το ερώτημα.

Ο καπιταλισμός πάνω στον πλανήτη δεν απειλείται πρακτικά (δηλ. κοινωνικά) και άμεσα πουθενά και από κανέναν. Τα αφεντικά όμως δεν είναι και μόνο τους πάνω σε αυτόν τον πλανήτη. Αυτό σημαίνει ότι οι εξουσίες όσο παντοδύναμες και να είναι, ενός βαθμού κοινωνική συναίνεση θα πρέπει να την έχουν, ή να την εξασφαλίσουν ή να την εκβιάσουν. Ακόμα και για να γίνει ένας πόλεμος οι άνθρωποι πρέπει να πειστούν ότι αυτός θα πρέπει να γίνει, διότι αν δεν πειστούν δεν θα πάνε να πολεμήσουν. Η διαφορά ίσως, μεταξύ απολυταρχικών καθεστώτων και δημοκρατικών είναι περισσότερο διαφορά κοινωνικής συναίνεσης. Τα πρώτα θέλουν λιγότερη γιατί αναπληρώνουν το υπόλοιπο με την βία, τα δεύτερα θέλουν περισσότερη και επίσης αναπληρώνουν το υπόλοιπο με

απλά να δικαιολογήσουν την καταστολή που επιβάλλεται σε ανυπόταχτα τμήματα της κοινωνίας.

Η κριτική αυτή ισχύει και για την ΕΟ 17N. Όμως υπάρχουν ορισμένες ιδιαιτερότητες στην θεωρητικό-πρακτική δραστηριότητα της οργάνωσης, που την διαφοροποιούν σε σχέση με οργανώσεις του ίδιου τύπου που έδρασαν κατά καιρούς σε διάφορες γωνιές του κόσμου (κυρίως στις δυτικές μητροπόλεις) και που δημιουργούν την ανάγκη διεύρυνσης αυτής της κριτικής.

Πριν συνεχίσουμε μια διεκρίνηση. Δυστυχώς περιπτώσεις όπως αυτή της 17N, δεν προσφέρονται για μια σε βάθος πολιτική συζήτηση, αφού το όποιο στοιχείο εμφανίζεται στον δημόσιο χώρο να αφορά την οργάνωση, είναι αμφισβητούμενης εγκυρότητας. Και αυτό είναι εξορισμού σοβαρό. Γιατί όταν αναγκάζεσαι να μιλήσεις για ένα πολιτικό ζήτημα χρησιμοποιώντας αστυνομικά σενάρια, ο λόγος σου έχει ήδη υπονομευθεί. Θα αποφύγουμε όσο μπορούμε αυτή την παγίδα.

Ας δούμε πρώτα την θεωρητική δραστηριότητα της οργάνωσης. Προϊόν της ελληνικής άκρας αριστεράς της μεταπολίτευσης, η ΕΟ 17N δεν θα μπορούσε να αποφύγει τη θεωρητική φτώχεια και τις ιδεολογικές εμμονές αυτού του χώρου, που τον διαπερνούν από άκρη σε άκρη, συνδέοντας φαινομενικά άκρες αντικρουόμενες καταγωγές αντιλήψεων (σταλινική, μαοϊκή, τροτσκιτική, εργατίζτικη κλπ). Ποιες είναι αυτές; Αντι-αμερικανισμός, αντι-ιμπεριαλισμός και εθνικισμός. Ας πάρουμε για παράδειγμα έναν νεολογισμό που εμφανίζεται σε προκηρύξεις της οργάνωσης, για να εξηγήσουμε τι ακριβώς εννοούμε. Ο νεολογισμός αυτός είναι **λματ**, δηλ. λούμπεν μεγαλοαστική τάξη. Τι σημαίνει λματ για την 17N; Αντιγράφουμε: «...Αυτή η τάξη των μεγάλων καπιταλιστών, που απέτυχαν σαν άτομα επιχειρηματίες, αφού οι επιχειρήσεις τους χρεοκόπησαν και είναι υπερχρεωμένες. Απέτυχαν σαν καπιταλιστική τάξη να αναπτύξουν απλόχευα, ισόρροπα, με μια σχετική αυτονομία τη χώρα, ... δένοντας την τύχη τους με το ξένο κεφάλαιο και υποτάσσοντας τα συμφέροντα τους στα

την βία. Έχοντας μείνει μόνος του ο καπιταλισμός (χωρίς δηλ. ανταγωνιστή), αποφασίζει να εκδιπλώσει όλη την έκταση των δυνατοτήτων του. Να επεκταθεί, να φτάσει από τον πιο ψηλό ουρανό στο πιο ταπεινό κύτταρο, να αναπτυχθεί, να κατακτήσει τα πάντα. Με άλλα λόγια: ο ταξικός πόλεμος δεν έχει σταματήσει, συνεχίζεται αλλά η πρωτοβουλία των κινήσεων βρίσκεται σχεδόν αποκλειστικά στα χέρια των ιδιοκτητών αυτού του κόσμου. Κάθε υποχώρηση των ταξικών αντιπάλων του καπιταλισμού σημαίνει και επέκταση του ίδιου. Δεν υπάρχουν άδεια τετράγωνα στην σκακιέρα.

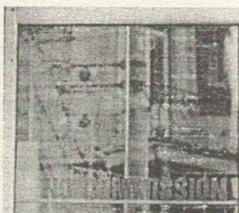
Σε παγκόσμιο επίπεδο τώρα, το υπό διαμόρφωση κλίμα μετά τις 11-9 είναι σαφές: η παγκόσμια κυριαρχία κατασκευάζει έναν ιδεολογικό αντίπαλο, και είναι αναγκασμένη να κατασκευάσει έναν τέτοιο για να αποκτήσει την συναίνεση, να την εκβιάσει. Διότι, ευτυχώς δεν μπορούν ακόμα να βγουν και να πουν: θα πολεμήσουμε το Ιράκ για τα πετρέλαια του. Όχι βέβαια πως αυτό δεν το γνωρίζουν ήδη οι πάντες, αλλά στο επίπεδο της κυρίαρχης ιδεολογίας θα έχουν πρόβλημα. Διότι άλλωστε δεν αρκεί να πειστούν μόνο οι αμερικάνοι πολίτες, αλλά θα πρέπει να υπάρχει και σε κάποιο βαθμό παγκόσμια συναίνεση για αυτόν τον πόλεμο. Έτσι λοιπόν πια, δεν μπορούν να κατηγορήσουν το Ιράκ ότι συνεργάζεται με την εσσο, για αυτό και το κατηγορούν ότι είναι τρομοκράτης και ενδεχόμενη απειλή για το ένδοξο αμερικανικό έθνος.

Επιπλέον, ενώ η εσσο ήταν κάτι πολύ συγκεκριμένο και απτό, η τρομοκρατία είναι το ακριβώς αντίθετο. Και έχει και αυτό τα καλά του. Δίνει όλη την δυνατότητα σε αυτόν που έχει την δύναμη να **ορίσει**. Και φυσικά γνωρίζουμε ποιος έχει και την δύναμη του ορισμού... Έχουμε αναφερθεί στο παρελθόν μέσα από αυτό το έντυπο εκτεταμένα στο ζήτημα της τρομοκρατίας. Ας θυμηθούμε μόνο το εξής: ο χαρακτηρισμός «τρομοκράτης» σε ένα καθεστώς, σε ένα συλλογικό υποκείμενο δεν γίνεται μόνο για ιδεολογικούς λόγους (καμία ιδεολογία δεν βρίσκεται μόνο στα χαρτιά βέβαια...) αλλά έχει και μερικές πρακτικές συνέπειες... Πρώτα από όλα, δίνει την δυνατότητα μεγαλύτερης ελευθερίας κινήσεων σε αυτόν που πολεμάει την «τρομοκρατία», και ακόμα τοποθετεί σε χαμηλότερο επίπεδο τον τρομοκράτη. Είναι διαφορετικό δύο Κράτη να κηρύσσουν πόλεμο (που θα πρέπει να ακολουθούνται κάποιοι κανόνες και διεθνείς συμβάσεις που παρόλη την γελοιότητα της ισχύς τους έναν ρόλο στις διακρατικές σχέσεις τον έχουν, μικρό, μεγάλο, σημαντικό, α-

δικά του, ονομάζουμε

λούμπεν μεγαλοαστική τάξη(λματ), και τον αντίστοιχο κοινωνικό σχηματισμό στον οποίο άρχει, καπιταλισμό μπανανίας...» (προκήρυξη της 17N με την οποία ανέλαβε την ευθύνη της δολοφονίας του προέδρου του δ.σ. της χαλβουργικής Αγγελόπουλου στις 8-4-1986). Ονομάζοντας λοιπόν, λούμπεν την ελληνική αστική τάξη η 17N υπονοεί, αφενός ότι το ελληνικό κεφάλαιο δεν είναι ανεπτυγμένο πλήρως πράγμα που το καθιστά «εξαρτημένο» από το διεθνές κεφάλαιο και αφετέρου καθιστά «εξαρτημένο» τον ελληνικό καπιταλισμό από τον αντίστοιχο αμερικανικό-ευρωπαϊκό. Ιστορικά κρίνοντας, μπορούμε να δούμε πόσο λούμπεν είναι ειδικά η οικογένεια Αγγελόπουλου από το ρόλο που έχει διαδραματίσει στην ανάπτυξη και στην προετοιμασία των ολυμπιακών αγώνων η Γιάννα Αγγελόπουλου-Δασκαλάκη και η μεγαλύτερη κατασκευαστική εταιρεία στην Ελλάδα, η Χαλβουργική. Το αν τώρα ο ελληνικός κοινωνικός σχηματισμός είναι καπιταλισμός μπανανίας, φαίνεται από το ότι αποτελεί την κατεξοχήν ιμπεριαλιστική δύναμη στα Βαλκάνια τα τελευταία 10 χρόνια (για να μην επεκταθούμε σε άλλες παραμέτρους αυτής της θεώρησης, όπως για παράδειγμα, πόσο ενδιαφέρει κάποιους «επαναστάτες» η εθνική τους ανάπτυξη...). Πάντως κουβαλώντας αυτή την ιδεολογία, δεν είναι παράξενο το γεγονός ότι πολλές φορές οι ενέργειες της οργάνωσης ήταν **σύμφωνες** με την εξωτερική πολιτική τμημάτων του ελληνικού κεφαλαίου.

Όσον αφορά την δράση της οργάνωσης. Είναι λογικό ότι 28 χρόνια ένοπλης δράσης με 23 δολοφονίες, δεκάδες βομβιστικές ενέργειες και με μερικούς άσχετους νεκρούς, απαιτούν μια στοιχειώδη αυτοκριτική. Αυτοκριτική που θα βάζει το ζήτημα της αποτελεσματικότητας αυτού του τύπου δράσης, τουλάχιστον. Ποτέ όμως η Ε.Ο.17N δεν προέβη σε αυτοκριτική. Αντίθετα μετά από 18 χρόνια δράσης η οργάνωση δημοσιεύει ένα κείμενο στις εφημερίδες (μανι-

ΒΑΛΥΤΑ	ΚΥΛΩΒΑ	ΠΡΟΔΑΒΑ
USD	182 0	1840
DEM	099	0996
CHF	1 20	1 220
GBP	2 9 0 0	2 9 5
GRD	0 5 8 5	0 5 9 5

σημαντο ανάλογα με την περίπτωση...), και διαφορετικό ένα κυρίαρχο Κράτος να πολεμά τρομοκράτες. Ρωτήστε τους αιχμάλωτους ταλιμπάν στο Γκουαντανάμο, κάτι περισσότερο θα ξέρουν...

III. Τοπικές Ιδεολογικές Εφαρμογές (Υποχρεωτικό Εργαστήριο Στ' Εξαμήνου)

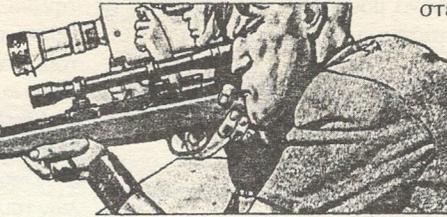
Ένα όμορφο ζεστό Σαββατόβραδο του Ιουνίου σκάει μία βόμβα στα χέρια κάποιου στο λιμάνι του Πειραιά...

Από τότε όσο όμορφα μπορεί να ήταν τα ζεστά βράδια του καλοκαιριού, έχασαν πια και την ελάχιστη αυτή ομορφιά τους. Αυτό που πριν ήταν υποψία τώρα έγινε βεβαιότητα. Δεν μας μιλάει πια κάθε βράδυ η αστυνομία στα δελτία ειδήσεων, απλούστατα επειδή τα δελτία ειδήσεων είναι αστυνομία.

Το μεγάλο μυστικό θέαμα που παίχτηκε το καλοκαίρι, και μετά από απαίτηση των τηλεθεατών θα παίζεται και όλο το χειμώνα, δεν διαφέρει και πολύ από αυτό που συμβαίνει σε παγκόσμιο πεδίο.

Η ιδεολογική χρήση της τρομοκρατίας έχει πολλές πτυχές, πέραν των όσων αναφέραμε παραπάνω και εκδηλώνεται σε ένα πλήθος σημείων και στην ελληνική περίπτωση: το αίσθημα ασφάλειας του πολίτη, η κοινωνική συναίνεση ενόψει και του πολέμου στο Ιράκ, ολυμπιάδα, εξοστρακισμός και συκοφάντηση της ιδέας της επανάστασης, η κοινωνική ανοχή για τον χαφιέ. Διεξοδικά δεν έχουμε την δυνατότητα να αναφερθούμε σε αυτά, ωστόσο να σημειώσουμε μερικά πράγματα.

Προκαταρκτικά να σημειώσουμε όμως ότι στην Ελλάδα συνέβη το εξής: ο κόσμος δεν είχε πειστεί ότι κινδυνεύει από την «τρομοκρατία», φυσικά ακριβώς γιατί δεν κινδύνευε. Και ένα βασικό που επιχειρείται τώρα είναι να πειστεί για αυτό ακριβώς που δεν είχε πειστεί τόσο καιρό. Να πειστεί τουλάχιστον αναδρομικά. Να παραδεχτεί τουλάχιστον έστω και καθυ-

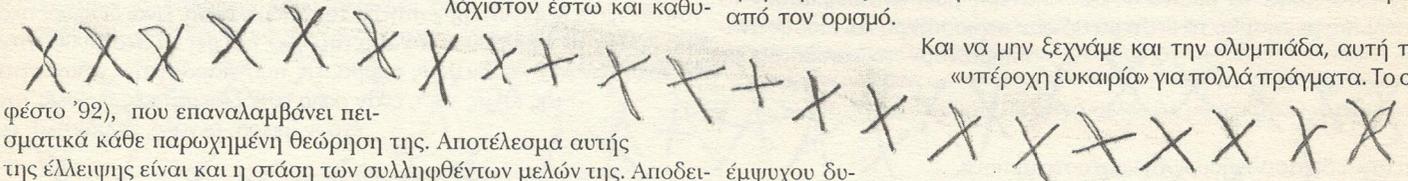

στηρημένα ότι έχει αυτός άδικο και το Κράτος δίκιο. Το ελληνικό Κράτος, θέλει να χτυπήσει παιχνιδιάρικα τον πολίτη του στο μάγουλο και να του πει: «Ατιμούτσικο, άλλη φορά να με πιστεύεις όταν σου λέω για τρομοκρατία.» Να κάνουμε μια αναγωγή; Αυτό που έγινε στις 11-9, δεν ήταν ίσως τίποτα παραπάνω από ένα καλό επιχείρημα στα χέρια του αμερικανικού Κράτους. Το ίδιο ίσως να συμβαίνει και με την ελληνική 29-6. Ένα καλό επιχείρημα.

Το αίσθημα για την ασφάλεια του πολίτη μπαίνει για άλλη μια φορά στο προσκήνιο, και το ελληνικό Κράτος, ταυτόχρονα με την αλλαγή της εικόνας της αστυνομίας, επιχειρεί, αφού καλλιεργήσει αυτή την ψευδή αναγκαιότητα να το ικανοποιήσει... Σαν το γιατρό, που έχει το φάρμακο και κατασκευάζει την ασθένεια... Το ελληνικό Κράτος (που χαιρεί της απόλυτης περιφρόνησης των πολιτών του βλ. «Μα είναι κράτος, αυτό που έχουμε;») επιχειρεί να πείσει πόσο καλός νταβάζ είναι. Επίσης ενώ στην δεκαετία του '90 ο σκληρός πυρήνας αυτού του αιτήματος ήταν η «εγκληματικότητα των μεταναστών» τώρα, που αυτοί έχουν «νομιμοποιηθεί» και ενταχθεί (δηλ. το κράτος έχει καταφέρει να ελέγξει ροές και ρεύματα), ο σκληρός πυρήνας αυτού του αιτήματος έχει καταστεί ο «αντιτρομοκρατικός» πόλεμος.

Παραπάνω αναφερθήκαμε στα περί κοινωνικής συναίνεσης, τα οποία ισχύουν και ένα προς ένα και για την ελληνική περίπτωση. Στην σημερινή συγκυρία τώρα, και ενόψει της επίθεσης στο Ιράκ, το ελληνικό κράτος -μέσα στα πλαίσια και του διεθνούς κλίματος- θα εκβιάσει και αυτό την κοινωνική συναίνεση, προσπαθώντας επίσης, μέσα στα πλαίσια της εε να αποκομίσει και αυτό τα οφέλη από μια επίθεση στο Ιράκ. Συμπληρωματικά, σαν μια μικρή μεταφορά του παγκόσμιου κλίματος, το ελληνικό Κράτος θέλει να μας πείσει ότι δεν είναι αυτό τρομοκράτης. Θέλει να κατακτήσει το δικαίωμα του ορισμού της τρομοκρατίας. Δικαίωμα, που de facto αποκλείει αυτόν που ορίζει από τον ορισμό.

Και να μην ξεχνάμε και την ολυμπιάδα, αυτή την «υπέροχη ευκαιρία» για πολλά πράγματα. Το ση-

φέστο '92), που επαναλαμβάνει πεισματικά κάθε παρωχημένη θεώρηση της. Αποτέλεσμα αυτής της έλλειψης είναι και η στάση των συλληφθέντων μελών της. Αποδεικνύοντας πλήρη **απουσία στοιχειώδους πολιτικής ευθύνης** κανένας από αυτούς δεν ευθύνεται για τίποτα. Αντίθετα φταίει: «ο αρχηγός», «αυτός που τους στρατολόγησε», αυτός που «παραπλανά», αυτός που «απειλεί», ανάλογα με την περίπτωση. Πως είναι δυνατό κάποιος που αναγνωρίζει τον εαυτό του ως τμήμα ενός αιματηρού πολέμου, να αποστασιοποιείται με τόση ευκολία από την προηγούμενη δράση του; Η ανυπαρξία μιας **ηθικής της ευθύνης** που χαρακτηρίζει την οργάνωση, μια που αποτελεί **γένισιο ελληνικό προϊόν**, δημιούργησε την ανεκδιήγητη κατάσταση πλήρους εξευτελισμού της: ο αδερφός «δίνει» τον αδερφό, ο κουμπάρος τον κουμπάρο, ο φίλος τον φίλο, ο σύντροφος τον σύντροφο, προκειμένου να παζαρέψει ο καθένας από αυτούς κάποια μέρα λιγότερη στην φυλακή. Αυτό ονομάζεται στάση -έστω- ιδεολόγων επαναστατών (τελικά αυτές οι δύο λέξεις δεν πάνε ποτέ μαζί: ή ιδεολόγος είναι κάποιος ή επαναστάτης), ή καταγκιοζιλίκι:

Ένα άλλο στοιχείο που εντυπωσιάζει τον ανυποψίαστο, είναι η έλλειψη -φανερή στις απολογίες- οποιασδήποτε σοβαρής ιδεολογικής αναφοράς των νεώτερων μελών της οργάνωσης. Ωστόσο και αυτό μπορεί να εξηγηθεί: όταν τα σχήματα που χρησιμοποιεί η οργάνωση για να ερμηνεύσει την σημερινή πραγματικότητα είναι τα ίδια που χρησιμοποιούσε 30 χρόνια πριν (που ακόμα και τότε ήταν αμφίβολης πολιτικής αξίας), είναι λογικό ο Ξηρός να στρατολογεί τον αδερφό του με επιχειρήματα του τύπου: «οι φραγκάτοι μας πίνουν το αίμα» και «πρέπει να αντισταθούμε στους αμερικάνους που κάνουν ότι θέλουν». Πάντως αυτό αποδεικνύει που μπορεί να φτάσει μια πολιτική ομάδα που ζει στο περιθώριο της κοινωνικής κίνησης και δεν το ξέρει. Γι' αυτό παρεμβαίνει στα κοινά δρώμενα, με τον τρόπο που της επιτρέπουν να διακρίνει τα θολά ιδεολογικά γυαλιά της: όπως ο κομήτης που γίνεται σε κάποια φάση της τροχιάς του αντιληπτός από την γη και όλοι τον ξεχνούν μέχρι την επόμενη στιγμή της εμφάνισης του. Και από την άλλη αναγορεύοντας τον εαυτό της σε αυτόκλητο ευαγγελιστή της σωτηρίας της κοινωνίας, όπως κάθε σέκτα, θεωρεί ότι οφείλει να συνεχίσει την αδιέξοδη στάση της. Έτσι αναγκάζεται να ανταποκρίνεται όλο και πιο δύσκολα στην πιεστική ανάγκη ύπαρξης

έμφυχου δυναμικού με τα γνωστά αποτελέσματα. Μια τέτοια διαδικασία εκφυλισμού πολιτικής ομάδας έχει περιγράψει, σχεδόν 25 χρόνια πριν, ο γερμανός σκηνοθέτης Φασμπίντερ στο φιλμ *Τρίτη γενιά*, όπου η τρίτη γενιά μιας πολιτικής οργάνωσης, που είχε συγκροτηθεί αρχικά στη βάση στόχων κοινωνικής απελευθέρωσης, αφήνει στην άκρη τα πολιτικά ιδεολογήματα των προηγούμενων γενιών και κινείται μόνο από ένα τυφλό ακτιβισμό. Η προκλητικότητα στην οπτική του σκηνοθέτη, έγκειται στο ότι, κάνει δυοδιάκριτα για τον θεατή τα χαρακτηριστικά ανάμεσα στα μέλη της οργάνωσης και στους μπάτσους που τα κυνηγάνε. Πράγμα καθόλου τυχαίο...

Υπάρχει κάτι ακόμα που πρέπει να επισημανθεί. Είπαμε παραπάνω ότι η δράση οργανώσεων τύπου 17N μπορεί εύκολα να γίνει χειραγωγίσιμη από τους κρατικούς μηχανισμούς. Αυτό δεν σημαίνει κατ' ανάγκη ότι κάποιο ή κάποια μέλη της οργάνωσης αποτελούν υπαλλήλους των κρατικών υπηρεσιών. Το κράτος που θέλει να χρησιμοποιήσει για τους δικούς του σκοπούς μια τέτοιου τύπου δράση, έχει πολλούς τρόπους να το κάνει. Ακόμα και αφήνοντας την απλώς να εκδηλωθεί, *γνωρίζοντας* φυσικά από πριν την εκδήλωσή της. Η πείρα από αντίστοιχες περιπτώσεις του εξωτερικού (π.χ. Ερυθρές Ταξιαρχίες), κάνει ακόμα πιο πιθανό αυτό το ενδεχόμενο. Το ίδιο και ο τρόπος που έχουν εξελιχθεί μέχρι τώρα τα πράγματα σ' αυτή την υπόθεση.

Υ.Γ. Το παραπάνω κείμενο γράφτηκε πριν την παράδοση του Κουφοντίνα και τις ανασκευές των αδελφών Ξηρού. Αυτό το κάνει να μοιάζει αντιφατικό σε ορισμένα σημεία. Δύο-τρία πράγματα για τα νέα δεδομένα. Η ανάλυση της ευθύνης χωρίς διευκρινίσεις, εξηγήσεις, αυτοκριτική, είναι τσάμπα πράγμα. Όσον αφορά τις καταγγελίες για τον τρόπο απόδοσης των ομολογιών, είναι βέβαιο ότι οι υπάλληλοι του κράτους δεν ανακρίνουν με τον «σταυρό στο χέρι» (με τον σταυρό κατακέφαλα κάμποσες φορές, μπορεί). Αυτό συνέβαινε πάντα και οφείλει κανείς να το γνωρίζει. Και αν κάποιος βρίσκεται στο όριο της ζωής και του θανάτου έχει κάποια δικαιολογία για τη στάση του, οι άλλοι όμως;

μαντικό σε αυτή την περίπτωση είναι ότι για ένα διάστημα, σίγουρα και κάποιο καιρό πριν, αλλά κυρίως κατά την διάρκεια των αγώνων θα υπάρξει ένας περιορισμός της όποιας «αστικής νομιμότητας», προκειμένου να διαφυλαχθεί η ασφάλεια και η εικόνα της χώρας. Και για αυτόν το λόγο, λοιπόν, θα πρέπει να εξασφαλιστεί ένα «ποσό» κοινωνικής συναίνεσης.

Ένα ακόμα σημείο, είναι το κλίμα κοινωνικής ανοχής προς τον χαφιεδισμό που καλλιεργείται. Κλίμα που δεν συνίσταται, στο ότι θα γίνουν όλοι χαφιέδες, ούτε οι χειρότεροι μπάτσοι δεν το θέλουν αυτό, αλλά πολύ περισσότερο στο ότι η φιγούρα του ρουφιάνου αρχίζει να γίνεται ανεκτή κοινωνικά...

Τέλος, επειδή πάντα είναι καλό να ξαναγράφονται έστω και οι υποσημειώσεις της ιστορίας, οι κύριοι ξαμόλησαν τους γραφιάδες τους. Μαθαίνουμε λοιπόν, ότι στην Ιταλία το '70 υπήρχαν μόνο οι ΕΤ. Λογικό, τα κατελιημένα εργοστάσια και οι μαζικές απαλλοτριώσεις καλό είναι να ξεχνιούνται. Ας μείνουμε να θυμόμαστε μερικές αμφίβολου προέλευσης κάνες. Το ίδιο ισχύει και για την Ελλάδα: το '70 και το '80, δεν υπήρξαν ποτέ. Το μόνο που υπήρξε ήταν η 17Ν. Δεν υπήρξαν ποτέ άγριες απεργίες και καταλήψεις. Λογικό να θέλουν οι κύριοι όλα αυτά να ξεχαστούν, το μόνο λογικό για 'μας να τα ξαναθυμίσουμε και να τα ξαναθυμηθούμε.

Και έτσι λοιπόν μπαίνει το ερώτημα, ερώτημα επαναλαμβανόμε ψευδές, την στιγμή που πρόκειται για το ίδιο πράγμα, η δημοκρατία τους είναι τρομοκρατική, και η τρομοκρατία τους δημοκρατική...

Ρωτούν λοιπόν οι κύριοι: **Ή με την δημοκρατία ή με την τρομοκρατία...**

IV. Ειδικά Ζητήματα Εφαρμοσμένης Ιδεολογίας (Προαιρετικό Ζ' Εξαμήνου)

Παραπάνω αναφερθήκαμε διεξοδικά για την ουσία αυτού του ερωτήματος και την φύση του. Και ότι το σημαντικότερο είναι όταν μπαίνουν τέτοια ερωτήματα, **όχι το τι θα διαλέξεις αλλά ότι θα διαλέξεις.**

Το πρώτο λάθος εκ των πραγμάτων είναι ότι έγινε μια επιλογή. Και η επιλογή αυτή, άσχετα με το ποια ήταν, μόνο ενισχυτικά λειτούργησε για το ελληνικό Κράτος.

Το γιατί η αριστερά αντέδρασε όπως αντέδρασε, δεν μπορεί να απαντηθεί ικανοποιητικά μέσα σε λίγες γραμμές. Ωστόσο θα προσπαθήσουμε να θίξουμε κάποια ζητήματα. Το Κράτος δεν ζήτησε από την αριστερά εγγυήσεις νομιμότητας. Αυτές τις έχει ήδη εδώ και τουλάχιστον 60 χρόνια. Το Κράτος ζήτησε από την αριστερά το δικαίωμα να ορίζει αυτό το περιεχόμενο του όρου τρομοκρατίας. Και η αριστερά του το έδωσε... Ψέλλισε εκεί κάτι διαμαρτυρίες για το ότι «οι ξένες μυστικές υπηρεσίες αλωνίζουν στην Ελλάδα» και πρότεινε «να αφήσουμε τις αρχές μόνες τους να κάνουν την δουλειά τους». Η στάση αυτή ήταν αναμενόμενη. Τα πράγματα βέβαια δεν πάνε πάντα καλά για τα επιτελεία της αριστερής καθοδήγησης. Και αυτό γιατί οι πιο δεξιές φράξιες του ελληνικού κράτους βρήκαν ευκαιρία να κατηγορήσουν την αριστερά για «ιδεολογική συγγένεια» και «ανοχή» σε σχέση με την «τρομοκρατία». Η αριστερά τσίμπησε και έδωσε την ευκαιρία στο Σημίτη να βγαίνει και να λέει «για λαθρεπιβάτες της αριστεράς» και «ότι είναι άδικο να χρεώνεται η πρακτική της 17Ν σε κάποια ιδεολογία». Το μεγάλο δόλωμα (τι δόλωμα δηλ. που αυτό ήταν δυναμίτης σε ενυδρείο) που τσίμπησαν οι κεντρικές επιτροπές του αριστορισμού, οι οποίες ενώ παίζουν και αυτές εντός της αστικής νομιμότητας, παράλληλα οφείλουν να διατηρούν μια επαναστατική φρασεολογία για να εγκλωβίζουν τον κόσμο που σέρνουν στα μαντριά τους, ήταν η «συκοφάντηση του αντιδικτατορικού αγώνα». Ο αγώνας δηλ. που στα βιβλία του κράτους έγινε για την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας. Και είναι βέβαια τοις πάσι γνωστό ότι οι καλύτεροι δημοκράτες είναι οι αριστεροί. Και η κυβέρνηση πάλι να υπερασπίζεται τον αντιδικτατορικό αγώνα, αφού αυτός έχει χάσει το όποιο ουσιαστικό (δηλ. επαναστατικό) περιεχόμενο είχε, να ξυπνάει μέσα μας το αντιδεξιό σύνδρομο και η αστική δημοκρατία για μια ακόμα φορά να δικαιώνεται...

Το ποια και το τι είναι η αριστερά στην Ελλάδα είναι μια μεγάλη κουβέντα που πρέπει κάποτε να ανοίξει. Ένα πρώτο που θα πρέπει κάποτε να ειπωθεί είναι το πόσο σταλινική είναι η ελληνική αριστερά. Ένα δεύτερο, να μια καλή δουλειά ιστορικού, είναι τα εγκλήματα που έχουν στην πλάτη τους αυτά τα καθάρματα και **που έχουν ξεχαστεί.** Θα το θέσουμε απλά: όπου δεν έφτανε το δεξιό παρακράτος,

έφτανε το αριστερό. Η σταλινική τρομοκρατία έχει ένδοξες σελίδες στο ημερολόγιο της. Η 17Ν δεν είναι παρά απλά ένα όμορφο παιδί του ελληνικού σταλινισμού. Ούτε το πιο άσχημο, ούτε το πιο όμορφο και ούτε καν το πιο αιμοβόρο. Απλά και μόνο εξίσου αποτρόπαιο και εξίσου εχθρικό...

Από την άλλη ένα κομμάτι των αναρχικών επιμένει αστικοδημοκρατικά. Δεν θα σταθούμε βέβαια σε τακτικές και ρητορείες που θεωρούν τον Κουφοντίνα κοινωνικό επαναστάτη (στοιχειώδης σεμνότητα επιτάσσει αυτός ο χαρακτηρισμός να αφήνεται στην διακριτική ευχέρεια της ιστορίας), και ούτε στον λόγο και την πρακτική εκείνη που η μόνη του αιτία ύπαρξης είναι να «την σπάει» και να «τη λείει» στο Κράτος. Δείξαμε παραπάνω τι σημαίνει αυτή η επιλογή. Με το να επιδιώκεις όμως να αναγνωριστούν σαν πολιτικοί κρατούμενοι (γιατί δεν γράφεστε στην Διεθνή Αμνηστία;) οι της 17Ν, αγνοείς ότι **όλοι οι κρατούμενοι είναι πολιτικοί**, με το να επιδιώκεις δίκαιη δίκη, αγνοείς **το τι είναι και τι δεν είναι αυτό το Κράτος και αυτή η αστική δικαιοσύνη**, και τέλος με το να αγνοείς την κριτική και στην 17Ν επιδιώκεις να αγνοήσεις γενικά την κριτική (αυτή την πιο μισητή γυναίκα στην Ελλάδα τα τελευταία 234.333 χρόνια).

Να προσθέσουμε και το γεγονός ότι ο διάλογος του «χώρου» γίνεται μέσω της ελευθεροτυπίας και του indymedia;

Το μηδέν και το άπειρο (με σαφή προτίμηση στο άπειρο)

Η θέση μας είναι ξεκάθαρη: Αρνούμαστε να πάρουμε θέση στα ψευδοδιλήμματα που θέτει σήμερα η κυριαρχία, είτε από την ορθή είτε από την ανάποδη. Δεν αναγνωρίζουμε το Κράτος σαν αρμόδιο να του διατυπώσουμε τις προθέσεις μας, ούτε τι επιλογές κάνουμε. Προθέσεις και επιλογές άλλωστε από καιρό διατυπωμένες και όχι με αποδέκτη το Κράτος. Τα ζητήματα της βίας, και των μεθόδων που θα χρησιμοποιηθούν ή χρησιμοποιούνται **είναι υπόθεση του ανταγωνιστικού κινήματος**, και να τα θέσει και να τα λύσει. Σίγα μην δώσουμε και έγγραφη αναφορά στον Χρυσοχοϊδη πως θα καταλύσουμε τους θεσμούς και θα εγκαθιδρύσουμε τα εργατικά συμβούλια...

Όμως οφείλουμε μια καταρχήν τοποθέτηση πάνω σε αυτά ακριβώς τα ζητήματα: αντιγράφουμε: «Οι εκρηκτικές ύλες που θα ανατινάξουν στον αέρα την εκμεταλλευτική κοινωνία έχουν αρχίσει ήδη να συσσωρεύονται στα θεμέλια της. Αυτές δεν είναι οι μπόμπες, η ατομική τρομοκρατία, οι απαγωγές αλλά η κριτική σκέψη, η αμφισβήτηση, η αυτονομία, η αποδέσμευση από την κηδεμονία της κομματικής και συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, η πνευματική χειραφέτηση από τις επίσημες και ανεπίσημες ιδεολογίες, από τις αυθεντίες και την πατριωτική μυθολογία.» Δεν έχει σημασία ποιος τα γράφει αυτά, απλά για να θυμούνται οι νέοι και να μαθαίνουν οι παλιοί να αναφέρουμε τον τόπο και το χρόνο. Ελλάδα 1978... Εκτίμηση μας είναι ότι από αυτό το σημείο **και πέρα** θα πρέπει να ξεκινήσει η συζήτηση.

Δύο ακόμα σημειώσεις:

Η επανάσταση δεν είναι νόμιμη ή παράνομη και ούτε υπάρχει ουδεμία περίπτωση να είναι είτε το ένα είτε το άλλο. **Η επανάσταση ή είναι ή δεν είναι.** Είναι άθλιο να επιδιώκεις να είσαι νόμιμος και είναι ηλίθιο να επιδιώκεις να είσαι παράνομος. Το πρώτο κριτήριο για την ανάπτυξη μιας δράσης θα πρέπει να είναι το αν προάγει ή όχι τον κοινωνικό ανταγωνισμό.

Αυτό που μας θέτει αντιμέτωπους με το ένοπλο είναι η **λογική της πρωτοπορίας.** Αυτή είναι η σπονδυλική στήλη που συνδέει τους Γιακωβίνους, τον Μπλανκί, τον Νετσάγεφ, τον Λένιν, τον Γκεβάρα, την RAF, τις Ερυθρές Ταξιαρχίες και την 17Ν. Αυτή την λογική πρέπει να την τσακίζουμε, όπου και αν την βρίσκουμε και όσο «αγαθές» και να είναι οι προθέσεις των υποκειμένων της. Είναι άλλο πράγμα το ένοπλο και άλλο πράγμα **οι εκμεταλλεύσιμοι που παίρνουν τα όπλα για να διεξάγουν εν ονόματι τους επαναστατικό αγώνα.**

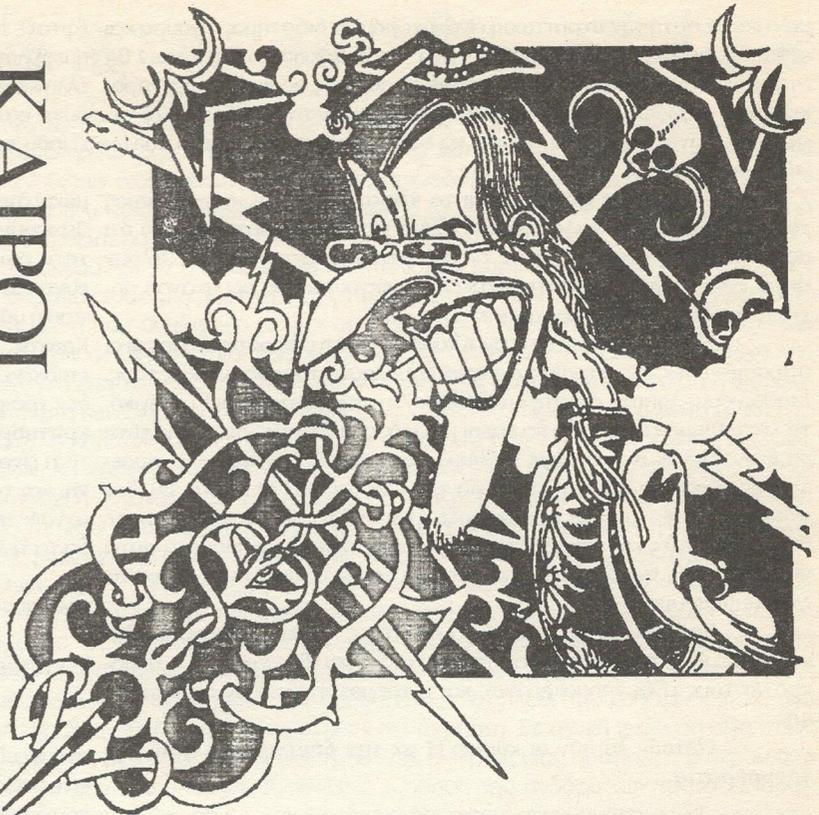
Στο ερώτημα τρομοκρατία ή δημοκρατία όμως, η απάντηση δεν έχει δοθεί ακόμα.

Οι καιροί είναι δύσκολοι... και δεν θα μας χαριστούν... ας μην τους χαριστούμε ούτε και 'μεις...

Στο φύλλο 8 του Βάσει Πληροφοριών της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Θεσσαλονίκης για την «συνάντησι» στην Θεσσαλονίκη του 2003, και αφού πριν βάζουν προϋποθέσεις, νόρμες και κανόνες συμπεριφοράς λένε και το εξής ωραίο (σαν πρώτη προϋπόθεση μάλιστα): «*Κατεβαίνουμε ριπή στο δρόμο χωρίς να ρίχνουμε λοξές ματιές στο νόημα της παρουσίας μας. Όποιος δεν μπορεί να δει ότι αυτές οι συναντήσεις μπορούν να θέσουν τις προϋποθέσεις για μια συλλογική διεθνική και συνειδητή ριπή με το ίδιο το σύστημα της εκμετάλλευσης, ότι μπορούν να αποτελέσουν πυγή παγκόσμιας έμπνευσης, ότι η αλληλεγγύη και η ενότητα τίθενται άμεσα, ότι νέες σηματικές συγκροτήσεις γεννιέθηκαν μέσα σε αυτές (...) τότε ας πάει στα θεαρεία αυτής της πραγματικότητας για να κάνει τις επικρίσεις του ψάχνοντας για άλλοθι.*» Να μας συμπαθούν οι σύντροφοι, αλλά χωρίς να ρίχνεις «λοξές ματιές στο νόημα της παρουσίας σου» πας μόνο στην τουαλέτα (και αυτό πάνω παίζεται). Η Θεσσαλονίκη το 2003 δεν είναι ερωτικό ραντεβουδάκι, να φτιάξουμε την φράντζα μας και να κατέβουμε βόλτα. Αν χρειάζεται, καταρχήν κάτι, είναι αυτό ακριβώς που καταρχήν αποκλείεται από την ΠΑΘ: **μια λοξή ματιά στο νόημα της παρουσίας μας.** Μια λοξή ματιά στα όρια της παρεξήγησης. Η κριτική στην Ελλάδα ως γνωστόν (πολύ περισσότερο δε η αυτοκριτική) δεν καλοπερνάει. Αλλά το να τοποθετούνται τα πράγματα με ένα στυλ είτε κατεβαίνουμε ριπή στο δρόμο, είτε όσοι δεν το κάνουν αυτό είναι στην καλύτερη των περιπτώσεων «επικριτές», το θεωρούμε **επιεικώς απαράδεκτο.**

ΚΑΙΡΟΙ

ΣΗΜΕΙΩΝ

Τα κινήματα, τα κάθε είδους κινήματα αν προχώρησαν μπροστά, προχώρησαν λόγω της κριτικής, κριτικής που απευθυνόταν εξίσου και στην πραγματικότητα, και στο ίδιο το κίνημα. Αλλά τι να λέμε τώρα...

Από την άλλη δεν ξέρουμε του τι μπορεί να θεωρούν σαν δεδομένο όλοι αυτοί ώστε να κλείνουν τα ραντεβού τους δυο χρόνια πριν, αυτό είναι κάτι που θα μας το πουν οι ίδιοι. Εμείς από την άλλη, δεν ξέρουμε που θα είμαστε σε 9 μήνες. Λυπόμαστε μόνο, που κάποιοι ξέρουν τόσο καλά που είναι...

Αλήθεια άραγε που είναι;... Πάντως όχι στην Θεσσαλονίκη. Και πολύ περισσότερο όχι στο 2003...

Με αφορμή την επέτειο της 11^{ης} Σεπτεμβρίου του 2001 ελληνικά και διεθνή ΜΜΕ σε μια ακόμα προσπάθεια αντικειμενικής και αμερόληπτης ενημέρωσης του καταναλωτικού τους κοινού κατακλύστηκαν με αφιέρωματα για το κοσμοϊστορικό αυτό γεγονός. Κάνοντας, λοιπόν, και εμείς το δικό μας μικρό αντι-αφιέρωμα ας θυμηθούμε ξανά τι έλεγαν και έγραφαν μεταξύ αυτών οι πιο σοβαρές ελληνικές εφημερίδες και περιοδικά καθώς και οι πιο έγκριτοι και νηφάλιοι αναλυτές την περίοδο αμέσως μετά τα γεγονότα στις ΗΠΑ.

Ήδη τη δεύτερη μέρα μετά την 11^η/9^η μάθαμε στην *Καθημερινή* πως οι «τρομοκράτες» είναι «Άραβες σίγουρα Μουσουλμάνοι, φανατικοί και αποφασισμένοι έτοιμοι να πεθάνουν για να πλήξουν τις ΗΠΑ» (Κ 13/9). Η 11^η Σεπτεμβρίου οφειλόνταν σε «μια δραξείδειχθών ανώνυμων τρομοκρατών» που αποσκοπούσαν στην κλινοποίηση «των διεστραμμένων τους ενστίκτων» (Κ 13/9). Και στο ίδιο ρεφρέν η προοδευτική εφημερίδα *Ελευθεροτυπία* -της οποίας η εμφάνισή, όπως θέλει να επιφέρει, τάραξε ανεπανόρθωτα το δημοσιογραφικό τοπίο- γάβγιζε: «Τον φαντάζομαι τον αεροπειρατή δευτερόλεπτα πριν καρφώσει το αεροσκάφος του πάνω στον πυργό να ουρλιάζει: "Αλλάσαχ", με όλη τη δύναμη της ψυχής του και ένα μίγμα οργής και αγαλλίασης να είναι κιόλας αλλού» (Ε 14/9). Ένα γεγονός που αναρωτιόταν: «αν ήταν τιμωρία αυτό που έγινε προχθές [...]» ή αν [...] βγαίνει από μια ψυχή διληττηριασμένη ως εκεί που δεν πάει άλλο με θρησκευτικό φανατισμό;» (Ε 14/9).

Η 11^η/9^η λοιπόν, ήταν ένα «δολοφονικό κτύπημα σε βάρος συνανθρώπων μας» (Κ 12/9). Για ποίους όμως, «συνανθρώπων μας» πρόκειται; Όπως ενημερωθήκαμε πρόκειται για το «λαό των ΗΠΑ», ο οποίος «είναι μεγάλος, δημιουργικός με αξιοθαύμαστες επιτεύξεις σε όλους τους τομείς της ζωής» (Κ 13/9) και ανήκει στο «δικό μας» κόσμο στον οποίο έχεις τη μοναδική και ανεπανόρθωτη δυνατότητα να «συζητείς στο Διαδίκτυο με φίλους από τα τετραπέρατα της γης» [να] ανοίγεις επιχείρησι στο Λονδίνο, στο Σιάτλ, στο Μοντεβιδέο» [να] παρακολουθείς κάθε βράδυ

στην τηλεόραση τα γεγονότα στη γειτονιά του κόσμου» (Κ 23/9). Και ακριβώς η Δύση ήταν (και είναι) για το δυτικό φανταστικό ο χώρος εκείνος στον οποίο συναντιέται το μεγαλοστέλεχος της πολυεθνικής και η καθαρίστρια του γραφείου του, ζώντας γαλιγία και ειρηνικά συζητώντας στο Διαδίκτυο, ανοίγοντας επιχειρήσεις όπου γης και παρακολουθώντας στην τηλεόραση τις γειτονιές του κόσμου. Το ζήτημα θεωρήθηκε σ' αλήθεια πολύ σοβαρό, γιατί όπως πολύ ορθά μας έλεγε και ο κ. Ουμπέρτο Έκο: «η Ευρώπη είναι γεμάτη Μουσουλμάνους που μιλούν τη γλώσσα μας και σπουδάζουν στα πανεπιστήμιά μας» (Κ 24/10). Επομένως, σύμφωνα με το στοχαστή: η σύγκρουση: «θα είναι μετωπική [...] μια μάχη μέχρι εσχάτων μεταξύ καλού και κακού» (Ε 14/9) στην οποία όμως -ας μας επιτραπεί εδώ να σχολιάσουμε τις καθαγιασμένες απόψεις του σεβασμιού καθηγητή- «εμείς» είμαστε πάντοτε με το μέρος του «καλού».

Στο άλλο στρατόπεδο, οι «κακοί», δηλαδή οι «τρομοκράτες», μάθαμε πως ήταν κάτοικοι «αποτυχημένων κρατών του Τρίτου Κόσμου και του Μουσουλμανικού κόσμου» (Κ 14/9), οι οποίοι έπασχαν από βαριάς μορφής «φανατισμό» και «ριζοσπαστισμό». Πρόκειται, όπως μάθαμε στο editorial της *Αστυνομικής Επιθεώρησης*, για έναν άλλο «Ηρόδη» που «εξακολουθεί να σφραγίζει αθώα νήπια σε όλο τον πλανήτη» γεγονός που οφείλεται -όπως αναφέρεται στις μέσα σελίδες: «[...] στην αυξημένη πολυπλοκότητα και στις στεγνές φιλοδοξίες των ίδιων των τρομοκρατών [...]». (Τχ. 211 Ιανουάριος-Φεβρουάριος 2002, σ. 10). Όπως όμως, ενδελεχώς μας ανέλυσε ο ιδρυτής των «Γιατρών Χωρίς Σύνορα» στην Ελλάδα σε συνέντευξή του στην *Ελευθεροτυπία* για τις βαθύτερες αιτίες του φαινομένου: ο «τρομοκράτης» πρόκειται «πάντα» για «μια αρρωστημένη κατάσταση που βασίζεται σε προσωπικές ψυχολογικές αιτίες αλλά και κοινωνικές οι οποίες δημιουργούν φαινόμενα όπως ο φανατισμός» (Ε 14/9). Έτσι, με τη βοήθεια και του γνωστού φιλοσόφου Στέλιου Ράμφου, μας έγινε πλήρως κατανοητό πως: ο «κακός» είναι «κακός» γιατί είναι «φανατικός» και άρα εκπροσωπεί το απόλυτο «κακό» που «προκύπτει ως αντίδραση στην κίνηση της ζωής» και το οποίο «[...] τυλίγεται στο μυστήριο: στερείται δικής του οντότητας και όμως υπάρχει είναι, όπως έλεγαν οι παλαιοί "παρυσόστασις" κάτι σαν τη σκιά» (Κ 14/9).

Και καθώς στην πλειοψηφία των ΜΜΕ συνεχίζονταν το ξέσπασμα παρανοϊκής φρενίτιδας εναντίον των Άλλων συνοδευόμενο από λιτανείες εξαγνισμού της δυτικής φύσης, οι «ανθρωπιστικές» βόμβες των ΗΠΑ -με την πλήρη υποστήριξη, εκτός των άλλων, και του ελληνικού κράτους- ισοπέδωναν το Αφγανιστάν. Η μαχόμενη δημοσιογραφία για άλλη μια φορά και ύστερα από τόσες άλλες στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Δεν έχει παρά να συνεχίσει...